

חיפה" אומרת דליה דקל, "שם יש הוללות אמיתית, לא כמו בתל-אביב. כל זמן שגרתית בחיפה הייתי בטוחה שתל-אביב זוהי העיר הגדולה, שבה מתנהלות האורגיות והמסיבות העצומות. כל זמן שהייתי בחיפה חלמתי על החיים הסוערים של תל-אביב. וסוף-סוף, כשעזבתי את חיפה והגעתי לתל-אביב, קיבלתי את השוק של חיפה. התברר לי ש' לעומת חיפה, תל-אביב היא בסך הכל פרובינציה קטנה."

המדובר אינו בסתם פקידונים או זעיר-בורגנים, כי אם בכמה מן האנשים הנוצצים ביותר של החב"ד הנקראת גבוהה בחיפה. דליה מוכנה לתת שמות אבל פירוטומם היה גורם להפסקה חברתית על הכרמל.

מי היא בכלל דליה דקל הזאת? היא הגיעה מחיפה, כפי שאפשר להבין, שם למדה בבית-ספר תיכון חדש, בעזרתו הנדיבה של אביה, שהוא פקיד בחברת-החשמל.

לאחר שסיימה את לימודיה, וזה קרה לה בגיל שבע עשרה וחצי, היא התחתנה. כולם חששו שמא היא צעירה מדי ובלתי בשלה לחיי נשואין אבל היא לא דאגה.

היא אהבה את בעלה, ורצתה להינשא לו. הימים הראשונים לנשואין התנהלו באושר וכי עושר, הוא היה מדריך-תמירים, והיא עבדה כי פקידה בשוהם.

לפני שנתיים הם התגרשו. "האישי שאיתו הת' ייעצתי בקשר לגירושין שלי" מספרת הנערה, "הוא עכשיו ידידי. הכרתי אותו עוד בזמן נשואי. הוא היה גרוש, נחמד מאוד, וכיוון שהוא בקי במשפטים — עזר לי בגירושי. למחרת היום בו התגרשתי, הפכתי להיות יודתו הקבועה."

דוגמנית צילום

"הוא היה הראשון שהראה לי את חיפה הלילה של חיפה. הוא הזמין אותי יום אחד למסיבה, וכיחן שאני אוהבת חיים, ואוהבת מסיבות, הסכמתי לבוא איתו. אחר-כך הת' ברר לי איזה אופי נושאת אותה מסיבה. "החבר שלי הוביל אותי לאיזה חדר. לא התנגדתי, כבר מזמן לא הייתי תמימה, ו' תיארת לי מה שיהיה שם. אבל לא ציפיתי למצוא שם עוד בחורה. החבר שלי צחק, אני התבלבלתי, אבל נשארתי. גם היא נשארתי."

מרוב זעזוע היא המשיכה ללכת לעוד ועוד מסיבות, וכל הזמן התברר לה שוב ושוב איזה אופי גועלי הן נושאות.

איך לא דחה אותה האופי הזה? היא משיי' בה בכנות: "אולי מפני שזה מצא חן בי' עיני. אפשר לקרוא לזה סטיות מיניות. בי' בקשה. שיקראו לזה איך שהם רוצים. זה התחיל למצוא חן בעיני, וזהו. בכלל, אין שום סטייה בשטח הזה. הכל מותר — לא רק אהבה עם גבר. אני אפילו לא נבהלת מהמילה, לסבית'."

★ ★ ★

"אני טיפוס משונה"

ל **אחר ארבע** שנות עבודה בשוהם היא חיתרה על מקצוע הפקידות ופנתה למקצוע אחר, מקצוע המארכת. היום היא עובדת בדיסקוטק דון קאמילו. היא מארכת את הקהל, דואגת לו שישתה, שיאכל ושיבלה.

היא עובדת בלבוש הצנוע ביותר שיכול להיות למארכת ובכלל לכל אדם. היא לבושה בבגדי נזירה. עטופה יפה בשמלה כהה, צהארון לבן, ומראה נזירי רציני. רק הברכיים החשופות שלה, על פי אופנת 1966, מגלות טפח ממה שנעשה מתחת ל' מראה הרציני שלה.

אבל הנזירות אינו המקצוע היחיד שלה. היא הספיקה לעבוד בתור דוגמנית, היא למדה אצל קולט בלישר, ועכשיו היא רוצה להיות מאפרת. היא כבר עובדת קצת בי' איפור-במה, והבטיחה לה תפקיד של עוזרת למאפר אורי גרוס, בארבינקא.

עכשיו, לאחר שכולם כבר מכירים אותה, היא יכולה להציג את עצמה: "אני אוהבת את עצמי מאוד למרות שאני לא מוצאת חן בעיני עצמי."

"אני חושבת שאני טיפוס משונה. כולם חושבים שאני טיפוס משונה בעיקר בגלל שאני עושה מה שאני רוצה. כולם מקנאים בי. לא מבינים אותי. לי לא איכפת מה אומרים עלי. אני באמת עושה מה שאני רוצה."

"אני לא מיליונרית, אבל אני ממצה את כל האפשרויות שלי עד תום. ובאפשרויות המוגבלות שלי אני מצליחה לחיות כמו ש' הרבה מיליונרים לא חיים."

★ ★ ★

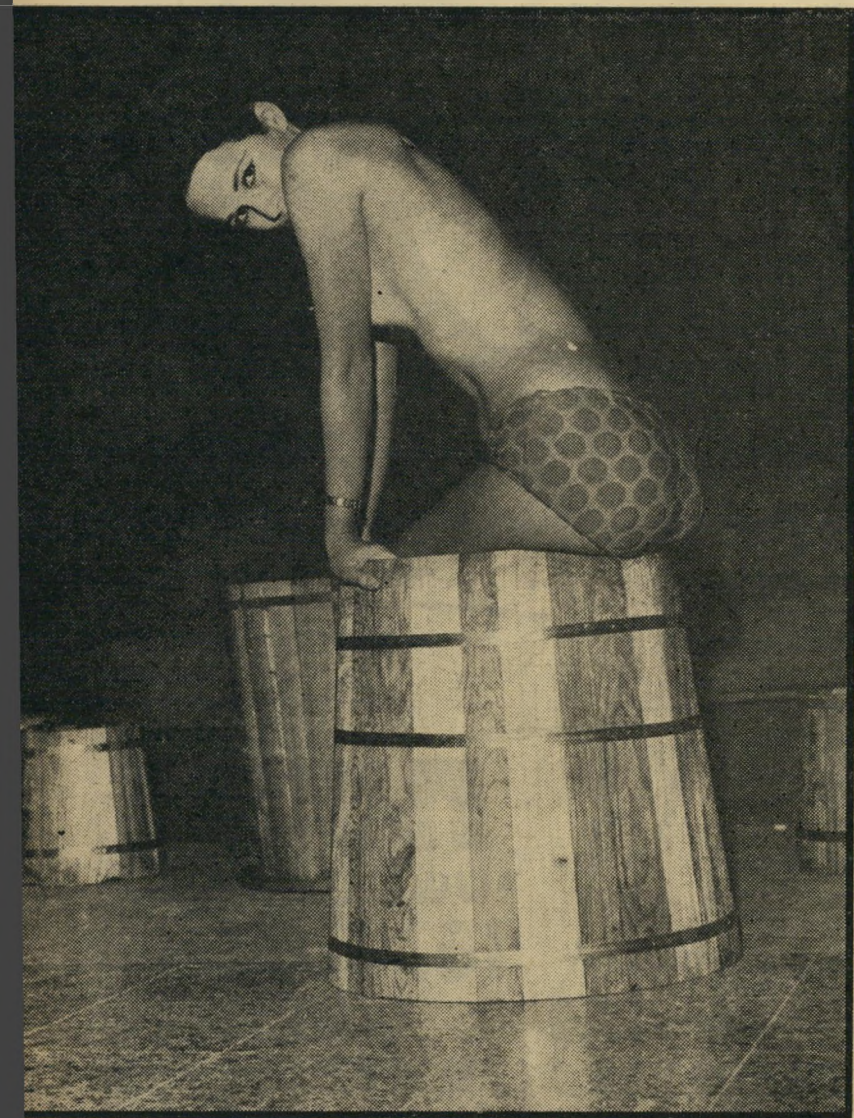
"עברתי הרבה בחיים"

מ **ה שעות** לי בחיים זה שאני נר' אית כמו בת חמש-עשרה. כל מי ש'

הולכים לישון, איזה אורגיות ומסיבות פרו' עות קורות בה, בחוגים הסגורים והמצומ' צמים כמובן.

"כן, אני עברתי הרבה בחיים. יש מעט דברים שאני עדיין לא יודעת לעשות. אני יודעת אפילו לשחות. הייתי שחינית בהפוך על חיפה, אני יודעת לרכב על סוסים ועל אופניים. אני יודעת אפילו לנהוג במכו' נית."

היא יודעת עוד הרבה-הרבה-הרבה דב' רים, והיא הייתה מוכנה אפילו ללמד אותם, לכל מי שמוכן ללמוד.

האורחים הלכו

במקום נשארו החביות הריקות, המשמשות מושבים ונשולחנות בדיסקוטק. נשארה גם דליה. היא פשטה את בגדיה העבודה שלה ומהרהרת. על מה היא מהרהרת? על מה שהיא מספרת בכתבה זו.